

Розмова про дощ

За дев'ятнадцять років до того, як вона вирішила померти, Нора Сід сиділа в теплі маленької бібліотеки в школі Гезелдін, що в містечку Бедфорд. Перед нею на низькому столику була шахівниця.

— Норо, люба, хвилюватися за своє майбутнє — нормально, — поблискуючи очима, як сонце в морозяний день, промовила бібліотекарка місіс Елм.

Місіс Елм зробила перший хід. Кінь перескочив рівний шерех білих пішаків.

— Звичайно, щодо іспитів ти будеш хвилюватись. Але ти зможеш стати ким захочеш, Норо. Подумай про всі ці можливості. Це так цікаво.

— Так. Мабуть.

— Перед тобою — все життя.

— Все життя.

— Ти можеш займатися чим завгодно, жити де завгодно. Де-небудь, де не так холодно й волого.

Нора пересунула пішака на дві клітинки.

Складно було не порівнювати місіс Елм із матір'ю, що ставилася до Нори як до помилки, котру треба виправляти.

Наприклад, коли та була зовсім маленькою, мати так переймалася, що в Нори одне вушко стирчить більше, ніж друге, що намагалася полішити ситуацію за допомогою клейкої стрічки, ховаючи це під вовняною шапочкою.

— *Терпіти не можу*, коли холодно й волого, — додала з притиском місіс Елм.

У неї було коротке сиве волосся й трохи поморщене овальне обличчя, бліде на тлі темно-зеленої водолазки. Місіс Елм була вже доволі стара. Але саме вона протягом усього Нориного навчання в школі перебувала з нею на одній хвилі, навіть тоді, коли дощу не було і дівчинка просиджувала всю обідню перерву в маленькій бібліотеці.

— Холод і вологість не завжди разом, — казала їй Нора. — Антарктида — це найсухіший континент на Землі. Це взагалі фактично пустеля.

— Ти так говориш, наче це десь по сусідству.

— Як на мене, вона не так уже й далеко.

— Мабуть, варто було б тобі в космос літати. Мандрувати галактикою.

Нора всміхнулася:

— На інших планетах дощі ще гірші.

— Гірші, ніж у Бедфордширі?

— На Венері вони з чистої кислоти.

Місіс Елм витягла з рукава паперову хусточку й акуратно слякнулася.

— От бачиш? Із такою головою ти зможеш що завгодно.

Білявий хлопець, зовні років на два молодший за Нору, пробіг по той бік забризканого дощем вікна. Чи гнався за кимось, чи за ним гналися. Відколи брат пішов зі школи, Нора почувалася дещо беззахисно. Бібліотека була для неї маленьким цивілізованим прихистком.

— Тато вважає, що я від усього відмовляюся. Зараз оце й на плавання припинила ходити.

— Ну, мабуть, не мені судити, але на світі є ще безліч речей окрім того, щоб дуже швидко плавати. Попереду в тебе багато різних можливих життів. Наприклад, минулого тижня я казала, що ти можеш піти в гласіологи. Я дещо почитала про це, і...

І тут задзвонив телефон.

— Хвилинку, — тихо сказала місіс Елм. — Ану ж бо, хто там.

За мить Нора вже спостерігала, як місіс Елм говорить по телефону:

— Так. Вона зараз тут.

Обличчя бібліотекарки витяглося. Вона відвернулася від Нори, але в тихій кімнаті все одно було чути її слова:

— Боже мій. Ні. Не може такого бути... Звичайно...

Чоловік біля дверей

За двадцять сім годин до того, як вона вирішила померти, Нора Сід сиділа на своєму розваленому дивані, гортаючи стрічку зі щасливими життями інших, і чекала, що станеться щось. І справді, зненацька дещо сталося.

Хтось, невідомо чому, подзвонив у двері.

Вона на мить замислилася: може, взагалі не підходити. Вона вже перевдяглася в спальний одяг, хоча була тільки дев'ять вечора. Ніяково показуватись іншим у велетенській футболці з написом «Я ПЕРЕЙМАЮСЬ ДОВКІЛЛЯМ» і картатих піжамних штаних.

Вона взула капці, щоб мати бодай трохи більш цивілізований вигляд, і виявила біля дверей знайомого.

Він був високий, худий, хлопчакуватий, з добрим обличчям, але очі мав яскраві й проникливі, наче вони бачили наскрізь.

Нора була рада йому, хоча й дещо здивувалась, особливо тому, що він прийшов у спортивному костюмі й мав розпашілий вигляд, попри холодну дощову погоду. На його тлі Нора здалася собі ще більш неохайною, ніж кілька секунд тому.

Але вона почувалася самотньою. І хоча Нора прочитала чимало книжок з екзистенційної філософії і вважала самотність фундаментальною частиною природи людини в позбавленому сенсу всесвіті, вона була рада бачити гостя.

— Еш! — усміхнулася вона. — Це ж Еш, правда?

— Так і є.

— Що ти тут робиш? Рада тебе бачити.

Кілька тижнів тому вона сіла грати на електричному піаніно, а він біг по Бенкрофт-авеню, побачив її тут, у вікні будинку 33-А, і помахав їй. Один раз — роки тому — він запросив її на каву. Може, зараз знову це зробить.

— І мені приємно тебе бачити, — сказав він, але зморшки на лобі вказували на інше.

Коли вони розмовляли в крамниці, він вічно був якийсь задиханий, однак тепер у його голосі було щось важке. Він потер лоб. Видав якийсь звук, та промовити слово до кінця не наважився.

— Бігаєш?

Питання безглузде. Звісно, він вийшов побігати. Але йому наче на мить полегшало, що можна дати простеньку відповідь.

— Так. Бігтиму Бедфордський напівмарафон. У неділю.